

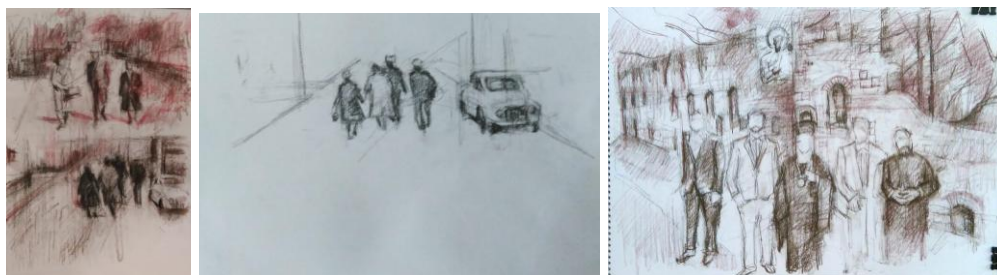
Πώς συνενώνει κανείς ζωγραφικά το παρελθόν με το παρόν; Την παράδοση με τον μοντερνισμό, δίνοντας το δικό του στίγμα στον καμβά της σύγχρονης τέχνης; Ένας τρόπος, είναι ν' αντλήσεις ως δάνειο έναν γνώριμο χώρο και δη αρχιτεκτονικό, μέσα στο έργο σου. Εκεί θα μπορέσεις να παραγάγεις κατόπι μια ποιητική εικόνα, έχοντας ως αφορμή την αναβίωση μιας θρησκευτικής τελετής, που είχε διακοπεί για έναν αιώνα σχεδόν. Ένα συμβάν του σύγχρονου ανθρωπογενούς περιβάλλοντος, που εκτός από την εικαστική του αξία, έχει επίσης αξία τεκμηρίου μιας άλλης εποχής, που χει οριστικώς παρέλθει.

Γιώργος Κεβρεκίδης, «23η Αυγούστου» (μολύβια και λαδοπαστέλ σε χαρτί, 70X100, 2017)

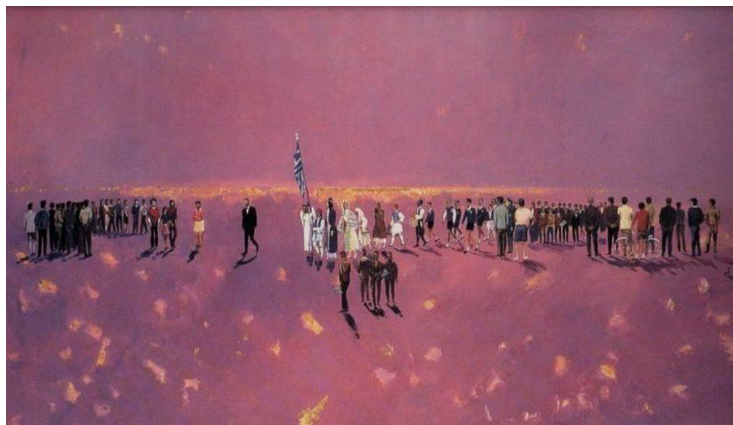
Η αγιασμένη γη της Μικράς Ασίας, στους πρόποδες του Όρους Δινδύμου, λίγα χιλιόμετρα έξω από την Κύζικο, υποδέχεται τόσο τους τελεστές της σύγχρονης πραγματικότητας όσο και τους ενοίκους του παρελθόντος, που ως μνήμες ψυχών διαβαίνουν το χωροχρόνο. Εκεί, όπως η παράδοση μας πληροφορεί, κατά τον 12^ο αιώνα μ.χ. ανακαλύφθηκε, κατά θαυμαστό τρόπο, ανάμεσα στους θάμνους, στον τόπο του ναού της αρχαίας θεάς Κυβέλης, **Ιερά και Σεβασμία Εικόνα της Θεοτόκου, την οποία οι κάτοικοι της Κυζίκου ονόμασαν Φανερωμένη.**

Μέσα στο οργιώδες από βλάστηση χρωματικό πεδίο, οι σύγχρονοι διαδραματιστές διεκδικούν την ενεργή παρουσία τους στο γίνεσθαι, ενώ οι μνήμες των ψυχών συνεχίζουν το αθόρυβο οδοιπορικό τους μέσα στο χρόνο, αναζητώντας θύμησες ενός «καλοζωισμένου» παρελθόντος.

Γιώργος Κεβρεκίδης, «23^η Αυγούστου» (προσχέδια)

Η παρατακτική σύνθεση με τη γραμμική διάταξη των μορφών στο κέντρο, θυμίζει μορφολογικά την ελαιογραφία του Σπύρου Βασιλείου με τίτλο «25^η Μαρτίου». Ένα καινοτόμο έργο για την εποχή του ως προς τη σύνθεση και την αντίληψη του χώρου.

Σπύρος Βασιλείου, «25η Μαρτίου» (λάδι σε μουσαμά, 81X165, Εθν. Πινακοθήκη και Μουσείο Αλ. Σούτζου, 1973)

Και σημειολογικά θα μπορούσαν να σχετιστούν τα δύο έργα λόγω της κοινής αναφοράς τους στο πρόσωπο της Παναγιάς. Αφενός το έργο του Βασιλείου με την εθνική επέτειο της Επανάστασης τιμά την Παρθένο Θεοτόκο, αφετέρου το σύγχρονο έργο τιμά την απόδοση της Κοιμήσεως της Θεοτόκου, στο γενέθλιο τόπο της.

Έτσι, ένας δρόμος με πλατάνια, το γκρεμισμένο κουφάρι μιας εκκλησίας, τα εν σειρά τοξωτά παράθυρα γίνονται εκ νέου ακριβιά σύμβολα ευρύτερων αξιών, υφαίνοντας γωνιές πολύ γνώριμες και συνάμα πρωτόγνωρες με μια ζωγραφική άμεση, ανεπιτήδευτη, ειλικρινή και χωρίς ρητορικά σχήματα.

Κι όλα αυτά συντίθενται κάτω απ' την εικόνα της Παναγιάς Φανερωμένης, μέσα σ' ένα χώρο, σα του Σπύρου Βασιλείου, ο οποίος δομείται από ήπιες και μαλακές φόρμες, δημιουργώντας μιαν αίσθηση ηρεμίας στο θεατή.

Το σκηνικό επίτηδες τοποθετημένο πλάγια στον καμβά, εντείνει τη τρισδιάστατη απεικόνιση του χώρου, ενώ συγχρόνως διευκολύνει τη μετάβαση του θεατή στο χρόνο, σημαντικό στοιχείο της αφηγηματικότητας του έργου. Αντίστοιχα με τον Βασιλείου, ο σύγχρονος καλλιτέχνης αποπειράται να δώσει μια φανταστική ανάγνωση του χώρου, η οποία προϋποθέτει τη φαντασία του θεατή και μια διάθεση αφαίρεσης. Οι φιγούρες ενοποιημένες ενίοτε χρωματικά, δανείζονται στοιχεία από τη Βυζαντινή αγιογραφία αλλά και τη λαϊκή τέχνη.

Αν στο αντίστοιχο έργο του Βασιλείου η κορύφωση της σύνθεσης ορίζεται από την ιερότητα ενός υφάσματος: της ελληνικής σημαίας, στο σύγχρονο έργο η αντίστοιχη κορύφωση μπορεί να υποδηλωθεί μέσα από τη διαχρονική αξία της πίστης σε ιδανικά όπως η συλλογικότητα, η φιλοπατρία, η ελευθερία, η δικαιοσύνη, η μνήμη, ο αγώνας, ο σεβασμός, το γένος, η παράδοση, η συνέχεια...

Γιώργος Κεβρεκίδης

Εικαστικός Καλλιτέχνης- Διπλ. Πολ/κός Μηχικός (MSc)-Υποψ. Διδάκτωρ Αρχιτεκτονικής